

LBRIS

We know
books

SANTA MONTEFIORE

**ULTIMA
CĂLĂTORIE**

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Londra, 1971

– Iar se bucură de atenția tânărului acelaia, spuse Viv, aflată pe terasa casei ei plutitoare.

Deși era o seară caldă de primăvară, ea își strânse șalul cu ciucuri în jurul umerilor și trase lung din țigară.

– Doar nu spionezi iar, scumpo! spuse Fitz însoțindu-și vorbele de un zâmbet vag.

– N-ai cum să nu vezi cum vin și pleacă amanții fetei ăleia, răspunse Viv mijind din ochii ei oblici și trăgând aer în piept cu nările dilatate.

– Toată lumea ar crede că ești invidioasă, comentă Fitz, făcând o grimasă după ce luă o gură de vin franțuzesc ieftin.

În toți anii de când era prietenul și agentul lui Viv, ea nu cumpărase nici măcar o dată niște vin bun.

– Eu sunt scriitoare. Trebuie să fiu curioasă în privința oamenilor. Alba e captivantă. E o creatură foarte egoistă, dar n-ai cum să nu te simți atras de ea. Omniprezenta molie atrasă de flăcără. Deși în cazul meu nu-i vorba nicidecum de o molie, ci de un fluture destul de frumos îmbrăcat, spuse Viv traversând terasa, așezându-se pe un scaun și aranjându-și caftanul

URBIS | We know
books

albastru cu roz în jurul trupului, ca pe niște aripi de mătase. Totuși, îmi place viața ei. O să fie un bun subiect de carte într-o bună zi, după ce n-o să mai fim prietene. Eu cred că asta-i Alba: se bucură de oameni, iar apoi își vede de-ale ei. În cazul nostru, eu o să fiu cea care să-și vadă de-ale ei. Până atunci, dramele din viața Albei n-o să mi se mai pară interesante și, în plus, mă voi fi plictisit și de Tamisa. O să ajung să mă doară oasele astea bătrâne ale mele de atâta umezeală, iar scârțâitul și trosnetul casei ăsteia o să mă țină trează toată noaptea. Atunci o să-mi cumpăr un mic *château* în Franța și o să mă retrag în umbră, pentru că faima va fi devenit și ea obositoare.

Își supse obrazii și-i zâmbi lui Fitz. Dar el nu mai asculta, deși era de datoria lui.

– Crezi că ei plătesc pentru asta? Întrebă el punându-și mâinile pe balustradă și privind apele măloase ale Tamisei.

Lângă el, Sprout, un bătrân springer spaniel, dormea pe o pătură.

– Sigur că nu! răspunse ea. Tatăl ei e proprietarul casei plutoare. Ea nu trebuie să se scotocească săptămânal de douăsprezece lire pentru chirie, te asigur de asta.

– Atunci, e pur și simplu emancipată.

– Ca toți ceilalți din generația ei. Merge împreună cu turma. Mă plictisește chestia asta. Eu m-am născut prea devreme, Fitzroy. Am avut amanți și am fumat cannabis cu mult înainte ca toate Albele din lumea asta să știe de existența ambelor. Acum prefer țigările standard Silva-Thins și celibatul. Am cincizeci de ani, sunt prea bătrână ca să mai fiu sclava modei. Totul e atât de frivol și de pueril! Prefer să am țeluri mai înalte. Tu trebuie să fii cam cu zece ani mai tânăr decât mine, Fitzroy, dar îmi dau seama că lumea modei te plictisește și pe tine.

– Nu cred că Alba m-ar plictisi.

– Dar tu, dragule, ai plictisi-o pe ea, în cele din urmă. Te-oi crede tu mare crai, Fitzroy, dar cu Alba ți-ai găsi nașul. Ea nu-i

ca toate celelalte fete. Nu zic c-ai avea probleme s-o bagi în pat, dar s-o păstrezi, ei bine, asta-i cu totul altă poveste. Albei îi place diversitatea. Amanții ei nu rămân mult. Eu i-am văzut venind și plecând. E mereu la fel, ei urcă sprinteni pe punte și pe urmă, după ce totul s-a terminat, pleacă de-acolo cu coada între picioare, ca niște corcitură bătute. Alba te-ar mânca la cină și pe urmă te-ar scuipa ca pe un os de pui, iar asta ar fi un șoc, nu-i așa, dragule? Se numește „karma“. Ce semeni aia culegi. Asta-i răsplata pentru toate inimile pe care le-ai frânt. Oricum, la vârsta ta, ar trebui să-ți cauți o a treia soție, nu o idilă efemeră. Ar trebui să te liniștești și tu. Să alegi o femeie și să rămâi cu ea. Alba e focoasă, vezi bine, pentru că e italiancă.

– Aha, asta explică părul negru și pielea arămie.

Viv îl privi chiorăș, iar buzele ei subțiri se arcuiră într-un zâmbet și mai subțire.

– Dar ochii aceia pali, ciudați..., spuse Fitz, iar apoi oftă, nemaisimțind gustul vinului ieftin.

– Mama Albei a fost italiancă. A murit după nașterea fetei. Într-un accident de mașină, cred. Acum frumoasa are o mamă vitregă sinistă și un tată anost. Marinar, mă-nțelegi. Încă trăiește, fosila bătrână. Are aceeași muncă de conștopist de când s-a terminat războiul, bănuiesc. Face naveta zilnic, foarte plictisitor. Căpitanul Thomas Arbuckle. În mod cert, e un Thomas, nu un Tommy. Nu ca tine, care ești mai mult un Fitz decât un Fitzroy, deși chiar îmi place numele de Fitzroy și o să continui să-l folosesc chiar și așa. Nu-i de mirare că Alba e o rebelă.

– O fi taică-său un anost, dar e un anost bogat.

Fitz contemplă casa plutitoare de lemn lăcuit care se leagăna încet de la mișcarea fluxului. Sau de la amorul pe care Alba îl făcea înăuntrul. Un astfel de gând îi provocă repetate crampe în stomac.

– Banii n-aduc fericirea. Tu ar trebui să știi asta, Fitzroy.

Fitz privi o clipă în pahar, reflectând asupra propriei averi care îi adusese doar neveste avare și divorțuri costisitoare.

– Locuiește singură?

– A locuit cândva împreună cu una dintre surorile ei vitrege, dar n-a funcționat. Îmi imaginez că nu e prea ușor să trăiești cu ea, Dumnezeu s-o binecuvânteze! Problema cu tine, Fitzroy, e că te îndrăgostești mult prea ușor. Dacă ai fi în stare să-ți ții inima în frâu, viața ar fi mult mai simplă pentru tine. Ai putea s-o bagi în pat și pe urmă să ți-o scoți din minte. Of, era și timpul! Ai întârziat! exclamă ea, fiindcă nepotul ei, Wilfrid, tocmai apăruse pe pasarelă, grăbit, ținându-și de mână iubita, pe Georgia, și nemaicontenind cu scuzele, pentru că Viv putea fi de-a dreptul feroce dacă întârziu la o partidă de bridge.

Valentina era o casă plutitoare fără egal pe Cheyne Walk. Curbura probei era frumoasă, arcuită în sus, timidă de parcă ar fi încercat să-și stăpânească un zâmbet plin de subînțeleșuri. Casa în sine era vopsită în albastru și alb, cu ferestre rotunde și cu un balcon în care erau jardiniere din care se revărsau flori primăvara și apa în zilele ploioase de iarnă. Semănând cu un chip ce reflecta viața pe care o dusesese, înclinarea excentrică a liniei acoperișului și panta fermecătoare a prorei, ca un nas arogant, povesteau că ea trăise, poate, multe vieți. Caracteristica primordială a *Valentinei* era, prin urmare, misterul. Precum o mare doamnă care n-ar fi ieșit niciodată în lume nefardată, *Valentina* nu arăta niciodată ce ascundea sub stratul de vopsea. Stăpâna ei însă o iubea nu pentru trăsăturile neobișnuite, nici pentru șarm și nici măcar pentru unicitate. Alba Arbuckle își iubea casa plutitoare dintr-un cu totul alt motiv.

– O, Doamne, Alba, ce frumoasă ești! oftă Rupert îngropându-și fața în scobitura gâtului ei delicat și parfumat. Ai gust de migdale glazurate.

Alba chicoti, considerându-l absurd, dar neputând rezista senzației pe care i-o provocau barba lui țepoasă, care o zgâria și gâdila, și mâinile lui ce reușiseră deja să se strecoare pe lângă botinele ei albastre, de piele întoarsă, și pe sub fusta ei mini. Se înfioră de plăcere și-și ridică bărbia.

– Nu vorbi, prostuțule! Sărută-mă!

El se supuse, hotărât să-i facă pe plac. Era încurajat de faptul că, după o cină posacă în Chelsea, Alba prinsese dintr-odată viață în brațele lui. Își lipi buzele de ale ei, ușurat că, atâta vreme cât îi ținea limba ocupată, ea n-o putea folosi ca să-l ocărasească. Alba avea un fel al ei de-a spune cele mai usturătoare lucruri, însoțindu-le de cel mai dulce și mai amăgitor zâmbet. Și totuși, ochii aceia ai ei de un cenușiu pal, asemenea unei mlaștini într-o dimineață înnegurată de iarnă, aveau darul de a stârni un soi ciudat de milă dezarmantă. Atrăgeau bărbații în adâncul lor. Îi făceau să-și dorească s-o protejeze. Ea era ușor de iubit, însă aproape imposibil de păstrat. Dar, asemenea celorlalți bărbați plini de speranță care urcaseră pe mult bătătorita punte a *Valentinei*, lui Rupert nu-i rămânea decât să încerce, la rândul-i.

El îi descheie bluza și-i sărută un sfârc, iar ea deschise ochii. Privi în sus, prin lucarnă, la norii roz, străvezii, și la licărul primei stele. Copleșită de surprinzătoarea frumusețe a zilei ce se sfârșea, lăsă garda jos pentru o clipă, iar sufletul i se umplu din nou de tristețe, care îi inundă toată ființa și-i umplu de lacrimi înțepătoare ochii aceia cenușii. Nimic nu părea să poată lecui acea singurătate care o mistuia și o durea. Indignată de momentul nepotrivit în care simțea o asemenea slăbiciune, își încolăci amantul cu picioarele și se răsuci, ajungând ea deasupra și începând să-l sărute, să-l muște și să-l zgârie precum o felină sălbatică. Rupert fu uluit, dar mai excitat ca oricând. Îi mângâie frenetic coapsele dezgolite și descoperi că nu purta chiloți. Fesele netede îi erau expuse, gata să fie mângâiate de degetele lui râvnitoare. Apoi o penetra, iar ea îl călări viguros,

ca și cum doar plăcerea ar fi contat, nicidecum bărbatul care i-o provoca. Rupert o privi uimit, tânjind să-i sărute buzele crăpate, ușor întredeschise. Arăta ca o desfrânată, și totuși, în ciuda lipsei ei de inhibiție, avea o vulnerabilitate care îl făcea să tânjească s-o strângă în brațe.

Curând, gândurile lui Rupert se pierdură în emoția amorului. Închise ochii și se lăsă în voia dorinței, nemaifiind suficient de lucid ca să-i contemple chipul adorabil. Se zvârcoliră și se rostogoliră peste grămezile de haine aruncate pe pat, până când căzură pe podea cu o bufnitură, gâfâind și râzând. Ea se uită cu ochi strălucitori la chipul lui surprins.

– La ce te-ai așteptat? La Fecioara Maria? întrebă ea râzând răgușit.

– A fost minunat! Ești un înger, oftă el, sărutând-o pe frunte. Ea ridică din sprâncene și râse.

– Ești absurd, Rupert! Dumnezeu m-ar alunga din rai pentru comportament indecent.

– Atunci, ăla nu-i rai pentru mine.

Deodată, atenția ei fu atrasă de un sul de hârtie brună care ieșise dintre șipicile de sub pat. Nu putea ajunge la el din locul în care era întinsă, așa că îl împinse la o parte pe Rupert, se duse, în patru labe, până pe partea cealaltă, iar apoi întinse brațul și și-l vârî sub pat.

– Ce e? întrebă el clipind, zăpăcit după partida de amor care abia se încheiase.

– Nu știu, răspunse ea, iar apoi se ridică, luă pachetul de țigări și bricheta de pe noptieră și i le aruncă. Aprinde-mi una, te rog!

Pe urmă se așeză pe marginea patului și derulă încet sulul de hârtie.

Rupert nu fuma. De fapt, ura țigările. Dar, nevrând să pară stângaci, făcu ce i se ceruse, trăgându-se lângă ea pe pat și mângâind-o, plin de prețuire, pe spinare. Alba se încordă.

– Mi-a plăcut de tine, Rupert, spuse ea fără să-l privească. Dar acum vreau să fiu singură.

– Ce e? întrebă el, uluit că ea devenise dintr-odată atât de rece.

– Am spus că vreau să fiu singură.

Preț de o clipă, el nu știu cum să reacționeze. Nici o altă femeie nu-l tratase așa. Se simțea umilit. Văzând că ea n-avea de gând să se răzgândească, începu să se îmbrace alene, ca să mai profite de intimitatea pe care o împărtășiseră cu doar câteva clipe în urmă.

– Ne mai vedem? o întrebă, dându-și seama că părea disperat. Ea clătină din cap, iritată.

– Pleacă!

El își legă șireturile. Ea încă nu-l privea, atentă doar la sulul de hârtie. Era ca și cum el ar fi plecat deja.

– Păi, atunci, nu mă conduce, băgăi Rupert.

Ea își ridică privirea la ușile de sticlă ce dădeau înspre puntea superioară, contemplând cerul înserării care se dizolva acum în noapte. Nu auzi ușa trântindu-se, nici pașii grei ai lui Rupert călcând posomorât pe pasarelă, ci doar murmurul unei voci pe care credea c-o uitase.

– Hopa! Cineva nu pare foarte fericit, comentă Fitz în timp ce Rupert se îndrepta spre Chelsea Embankment, făcându-se apoi nevăzut pe sub luminile străzii.

Comentariul lui întrerupse pentru câteva clipe partida de bridge. Sprout ciuli urechile și-și ridică privirea somnolentă, după care închise ochii la loc.

– Ți-am spus că-i dovedește, dragule, spuse Viv, dându-și după ureche o șuviță din părul ei blond. E ca o văduvă neagră.

– Eu credeam că astea își mănâncă partenerul, adăugă Wilfrid, iar Fitz contemplă acel delicios gând înainte să pună, cu o plesnitură, o carte pe masă.

– Despre cine vorbim? întrebă Georgia încrețind din nas către Wilfrid.

– Despre vecina lui Viv, răspuse el.

– O ușuratică, adăugă Viv, caustic, câștigând levata și trăgând cărțile pe partea ei de masă.

– Dar nu ești prietene?

– Ba da, Fitzroy, suntem. Eu o iubesc, în ciuda defectelor ei. La urma urmei, cu toții le avem, nu-i așa? comentă Viv zâmbind larg și scuturând scrumul de țigară într-o scrumieră de un verde fosforescent.

– Nu și tu, Viv. Tu ești perfectă.

– Mulțumesc, Fitzroy, răspuse ea, iar apoi se întoarse către Georgia și adăugă, făcându-i cu ochiul: Îl plătesc ca să spună asta.

Fitz privi afară, prin ferestruica rotundă. Era încă liniște pe puntea casei plutitoare *Valentina*. Și-o imagina pe frumoasa Alba dezbrăcată și întinsă pe pat, îmbujorată și zâmbitoare, cu arcuiri și rotunjimi exact acolo unde trebuia. Pentru o clipă, nu mai fu atent la joc.

– Trezește-te, Fitz! spuse Wilfrid pocnind din degete. Pe ce planetă ești?

Viv își puse cărțile pe masă și se lăsă pe spate. Trase din țigară, apoi suflă fumul, pufnind zgomotos. Îi aruncă o privire îngreunată de efectele alcoolului și ale celorlalte excese la care se deda, spunând:

– O, pe aceeași planetă tristă ca mulți alți bărbați naivi!

Copleșită de emoție, Alba contempla pastelul de pe bucata de hârtie brună. Era ca și cum ar fi privit într-o oglindă, dar într-una ce-i amplifică frumusețea reflexiei. Chipul era oval, ca al ei, cu pomeți delicați și cu un maxilar puternic, ferm, însă ochii nu erau deloc ai ei. Erau migdalați, de un căprui catifelat, un amestec de răs și de tristețe profundă, impenetrabilă.

Alba fu captivată de ei, de privirea lor directă, care parcă trecea prin ea și care, dacă se mișca, o urmărea. Privi în ei mult timp, cufundată în speranțe și visuri niciodată materializate. Deși gura portretului avea doar o iluzie de zâmbet, întreaga față părea să se deschidă, fericită, precum o floare a soarelui. Alba simți cum o durea stomacul de dor. Pentru prima oară de când își putea aminti, privea chipul mamei ei. Dedesubtul desenului era scris în latinește: *Valentina 1943, dum spiro, ti amo*. Și semnat cu cerneală: *Thomas Arbuckle*. Alba citi și reciti acele cuvinte până când i se împăienjeniră ochii de lacrimi. *Cât timp respir, o să te iubesc.*

Alba învățase italiană în copilărie. Într-un neobișnuit moment de bunăvoință, mama ei vitregă, Morsa, îi propusese să ia lecții ca să păstreze un oarecare contact cu rădăcinile ei mediteraneene, rădăcini pe care femeia aceea încercase în orice alt chip să le suprimă. La urma urmei, mama Albei fusese marea iubire a vieții tatălui ei. Și ce mare iubire fusese, într-adevăr! Mama ei vitregă era mult prea conștientă de umbra pe care Valentina o arunca asupra căsniciei ei. Nepuținând șterge o amintire atât de puternică, tot ce putea face era să încerce s-o înăbușe. Așa că numele Valentinei pur și simplu nu era pomenit niciodată. Ei nu călătoriseră nicicând în Italia. Alba nu cunoștea absolut nici una dintre rudele mamei ei, iar taică-său îi evita întrebările, așa că renunțase de mult să le mai pună. Copil fiind, se retrăsese într-o lume izolată, alcătuită din fragmente de întâmplări pe care reușise să le însăileze laolaltă prin mijloace care de care mai întortocheate. Se retrăgea în acea lume și găsea mângâiere în imagini inventate ale frumoasei ei mame, pe care și-o închipuia pe malurile apaticului orașel italian în care îl cunoscuse pe tatăl ei, de care se îndrăgostise în timpul războiului.

Pe atunci, Thomas Arbuckle fusese un bărbat chipeș, după cum văzuse Alba în fotografii. În uniformă lui de marinar,

facea senzație de-a dreptul. Păr nisipiu și ochi deschiși la culoare, plus un zâmbet insolent, plin de încredere în sine, pe care Morsa reușise, prin simpla forță a puternicei ei personalități, să-l reducă la o grimasă scârbită. Geloasă pe casa plutitoare pe care el o cumpăraseră și o botezaseră după Valentina, Morsa nu pusese niciodată piciorul pe punte, spunându-i întotdeauna „barca“, niciodată pe nume. Numele de „Valentina“ trezea amintiri despre chiparoși și greieri, despre livezi de măslini și de lămâi, și despre o dragoste atât de mare, încât nici toată îmbufnarea și obiecțiile din lume n-o puteau ponegri.

Alba nu simțise niciodată că-și avea locul în casa tatălui ei. Frații vitregi erau reflexii fizice ale părinților lor, dar ea era brunetă și diferită, precum mama ei. Frații vitregi călăreau, culegeau fructe de pădure și jucau bridge, iar ea visa la Mediterana și la livezi de măslini. Oricât strigase la mama ei vitregă și la tatăl ei, nu reușise să obțină adevărul și nici să-i forțeze s-o ducă în Italia, unde și-ar fi putut cunoaște adevărata familie. Așa că se mutase în casa plutitoare care purta numele sacru al mamei ei. Acolo simțea prezența eterică a Valentinei, auzea vocea ei la doar o șoaptă depărtare în creșterea și descreșterea apelor la maree și se simțea mângâiată de dragostea ei.

Alba se întinse pe pat, sub lucarna prin care stelele sclipeau acum cu sutele, iar luna luase locul soarelui. Rupert parcă nici nu fusese acolo. Alba era singură cu mama ei, a cărei voce blândă părea să răzbească din desen și ai cărei ochi blajini, triști, o mângâiau. Cu siguranță că portretul acela avea să topească straturile de gheață care se adunaseră unele peste altele de-a lungul anilor și că tatăl ei avea să-și amintească și să vorbească despre prima lui soție.

Alba nu pierdu timpul. Începu să scotocească prin dezordinea din dulapuri după niște haine potrivite, puse cu grijă

sulul de hârtie în geantă, coborî în grabă scara îngustă și ieși din casă. Câteva veverițe se fugăreau pe acoperiș, iar ea le goni, enervată, înainte să pășească pe pasarelă.

Exact în clipa aceea, Fitz pleca din casa plutitoare a lui Viv, după ce pierduse la bridge. Era amețit de vin și îl surprinse coincidența care făcu să se afle pe același drum cu Alba. Nu băgă de seamă că ea plânse, iar Alba nu-l observă pe Sprout.

– Bună seara, spuse el, jovial, decis să înceapă o conversație în timp ce păseau amândoi pe pasarela ce ducea pe chei, însă Alba nu răspunse. Eu sunt Fitzroy Davenport, unul dintre prietenii vecinei tale, Viv.

– Aha, făcu ea pe un ton inexpressiv.

Privea ținută în pământ, ochii fiindu-i parțial ascunși de păr. Își încrucișă brațele și-și lăsă bărbia în piept.

– Pot să te las undeva? Am parcat după colț.

– Și eu.

– Am înțeles.

Fitz fu surprins că ea nici măcar nu-și ridică ochii din pământ. Era obișnuit să fie el cel privit de femei, fiind foarte conștient de faptul că era arătos – mai ales atunci când zâmbea – și că mai era și înalt, ceea ce reprezenta un avantaj, fiindcă fetelor le plăceau întotdeauna bărbații înalți. Lipsa ei de interes îl debusolă. Îi privi picioarele lungi, care călcau cu pași mari, încălțate în botine albastre, de piele întoarsă, și simți cum tulburarea îl lăsa fără suflare. Frumusețea ei îl vlăguia cu totul.

– Tocmai am pierdut la bridge, insistă el, precipitat. Joci?

– Nu, dacă nu trebuie, răspunse ea.

El se simți ca un neghiob.

– Foarte înțelept. Plicticos joc!

– La fel și jucătorii, răspunse ea, iar apoi îi aruncă un zâmbet fugar și urcă într-un autoturism sport MGB de două locuri, după care dispăru în zare. Fitz rămase singur sub stâlpul de